

HỒI THỨ NĂM MƯƠI LĂM
BÊN NGOÀI CỬA ĐỘNG

Lúc Chu Thất Thất tỉnh dậy thì nghe toàn thân mềm nhũn cử động gần như vô lực.

Thứ thuốc mê quả là lợi hại.

Ánh sáng lò mờ của ngọn đèn, nhưng vì có lẽ nhắm mắt quá lâu làm cho nàng chóa mắt...

Nàng bỗng giật mình khi nhớ những việc đã qua, nàng lật đật đưa bàn tay sờ xem quần áo.

Rất may, quần áo vẫn y nguyên. Chuyện nàng kinh khiếp nhất vẫn chưa phát sinh, vật cao quý nhất trong đời con gái vẫn chưa mất mát.

Hắn, Vương lân Hoa, tuy là tên rất ác, là tên đáng hận nhưng hắn chưa hoàn toàn biến thành thú tính, hắn chưa làm nhục nàng khi nàng bị hôn mê.

Nhưng thực ra, trừ những kẻ đã quá vì nhục nhục làm cho gần thành điên loạn, chứ không một người đàn ông nào tìm được hướng thú khi người đàn bà ngất lịm.

Chu Thất Thất thở phào...

Nhưng chưa kịp mừng cho mình chưa bị hại, nàng đã phải lo đến người khác.

Nàng nhớ đến sự việc đã qua, nhớ đến mình vô ý bị mất bấy, nàng hốt hoảng kêu lên:

- Trầm Lăng ...Trầm Lăng...

Nhưng nàng không thấy Trầm Lăng, chỉ thấy Hùng Miêu Nhi...

Chu Thất Thất nhận ra đây là một gian phòng giống như một cái hầm, không cửa lớn mà cũng không cửa sổ, Hùng Miêu Nhi thì như con mèo co rút trong một góc phòng bất động.

Chu Thất Thất lóp ngóp bò dậy nắm vai Hùng Miêu Nhi lay mạnh.

Hùng Miêu Nhi nhếch môi như đang nhai thức ăn và nhưa nhụa:

- Ngon...Ngon quá...

Chu Thất Thất tức tối gắt:

- Chết bầm, ăn ăn cái quái gì mà ngon, dậy dậy...Nàng nắm cằm Hùng Miêu Nhi lắc qua lắc lại, nhưng hắn cũng cứ nhai nhai...

Chu Thất Thất giận quá xáng cho gã hai tát...

Bị hai tát tai nẩy lửa, Hùng Miêu Nhi mở mắt bừng ngo ngo...

Chu Thất Thất rít lên:

- Ăn ăn, ăn cho chết hả?

Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ đầu hai ba cái, mắt dòm dao lảo liêng:

- Ở đâu vậy? Sao mình lại tới đây?

Chu Thất Thất cau có:

- Tôi bị thiếp đi làm sao biết được?

Hùng Miêu Nhi vụt trừng trừng mắt:

- Trầm Lãng...Trầm Lãng đâu rồi?

Chu Thất Thất lại gắt:

- Tôi đang hỏi anh nè. Trầm Lãng đâu? Hai người...

Như chợt nhớ ra tất cả, Hùng Miêu Nhi vụt kêu lên:

- A...lúc tôi ngã thì Trầm Lãng hãy còn đứng mà...mà Vương lân Hoa thì đang...à, hấn đếm, hấn bảo bảy bước là té...

Chu Thất Thất hoảng hốt:

- Gặp Vương lân Hoa à?

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Nhưng lúc đó thì tôi đi hết nổi rồi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Còn Trầm Lãng?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thì hấn cũng như tôi ! ...

Y như một búa bổ vào đầu, Chu Thất Thất đấm ngực la lên :

- Thôi...như vậy mình đã lọt vào tay Vương lân Hoa cả rồi !

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Chắc là thế !

Chu Thất Thất nói:

- Thế còn Trầm Lãng? Hay là hấn thoát được rồi?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu:

- Rất có thể...ai thì không được chứ Trầm Lăng thì có thể. Hắn có nhiều cách lắm...

Chu Thất Thất có vẻ hy vọng:

- Nhất định hắn sẽ có cách cứu mình !

Hùng Miêu Nhi thì lại càng tin tưởng hơn:

- Tự nhiên, tự nhiên...hắn sẽ cứu mình. Vương Lâm Hoa không sợ một ai nhưng gặp Trầm Lăng thì y như là chuột gặp mèo...

Rồi như thích chí, Hùng Miêu Nhi cười ha hả...

Nhưng, giọng cười tuy có lớn, vẫn không dấu được vẻ gượng...

Chu Thất Thất nhìn sững một hồi rồi vụt chồm tới giật mạnh áo Hùng Miêu Nhi.

- Anh dối tôi...anh dối tôi...biết rõ là Trầm Lăng không thoát khỏi...

Hùng Miêu Nhi cười gượng:

- Sao lại không thoát được...Nếu không thì tại sao hắn không có ở đây?...

Chu Thất Thất run giọng:

- Là vì...là vì Vương Lâm Hoa giết hắn rồi ! ...

Nàng vụt khóc rống lên và dang tay đâm vào ngực:

- Chết rồi...Chết rồi...Trầm Lăng bị Vương Lâm Hoa giết rồi ! ...

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt kêu lên:

- Không...không...không có thể...

Chu Thất Thất khóc lớn:

- Nhất định là chết...chết rồi...ọt vào tay Vương Lâm Hoa là chết rồi...Vương Lâm Hoa thù Trầm Lăng lắm...chết rồi...Phải không?...phải không?...

Nàng vừa gào vừa nắm vai Hùng Miêu Nhi dật tới dật lui...

Hùng Miêu Nhi cũng hoảng hồn đâm ra đồ đần... mặc cho Chu Thất Thất lay như thế nào thì lay, hắn cứ lơ lơ lảo lảo, nước mắt cứ trào ra mà không nói được tiếng nào...

Hùng Miêu Nhi cũng bắt đầu lo sợ cho Trầm Lăng đã bị hại vào tay của Vương Lâm Hoa rồi...

Trong lúc bấn loạn, cái hoảng hốt của người thường lây sang người khác...

Chu Thất Thất lại khóc lớn:

- Trời ơi...đã bao nhiêu khổ cực đến gần chết mới gặp lạ...ibây giờ...lại bị người ta giết chết...trời ơi là trời ! ...

Hùng Miêu Nhi vụt thở hắt một hơi:

- Đừng có kêu trời mà cũng đừng có trách ai cả ! ...

Câu nói của Hùng Miêu Nhi rất nhỏ, y như nói cho chính mình nghe, thế nhưng Chu Thất Thất lại nghe như một tiếng nổ lớn, nghe y như ngọn dao đâm thủng vào tim mình...Nàng run rẩy buông xuôi hai tay, và nín luôn không khóc nữa...đôi mắt nàng lơ đãng và nhìn vào khoảng trống không, miệng nàng thì thầm:

- Phải rồi ...không trách trời...không trách ai cả...chỉ tại tôi...tại tôi...

Hùng Miêu Nhi ngó sững vào mặt nàng và lặng lẽ...

Chu Thất Thất lại la lên:

- Chính tôi giết chàng...chính tôi giết chàng...

Nàng y như đã phát điên, nàng cứ lặp bập lại một câu, khi lớn khi nhỏ khi mau khi chậm...

Hùng Miêu Nhi chợt như cảm thấy Chu Thất Thất đã điên thật, hấn lo sợ kêu lên:

- Thất Thất, cô...Cô làm gì vậy?...

Nhưng không nghe thấy Chu Thất Thất cứ lầm bầm:

- Tôi...chính tôi...ôi đã giết chàng ...tôi đã giết chàng...

Nàng chậm chậm đứng lên, dưới ánh sáng bập bùng của ngọn đèn nhỏ trong phòng tối, vẻ mặt nàng quả là lơ đãng...và không biết ở trong mình nàng hay ở trong xóa tối trong phòng, nàng nhặt được một ngọn chủy thủ, nàng nắm chặt trong tay và cất giọng cười ròn gáy :

- Tôi giết chàng...tôi đã giết chàng...

Nàng vụt trở ngọn chủy thủ đâm thóc vào vai...

Hùng Miêu Nhi hốt hãi:

- Thất Thất ...Làm gì vậy ...Thất Thất...

Như không còn nghe thấy gì nữa, Chu Thất Thất cười nhỏ nhỏ ...máu rịn ra ướt dài trên ngực áo, miệng nàng cứ lầm bầm:

- Tôi giết chàng ...tôi đã giết chàng...

Ngon chũy thủ lại đâm ngược lại lần nữa...

Hùng Miêu Nhi hoảng hồn, nhưng vì bị uống quá nhiều nên không đứng dậy nổi, cứ chống tay xiển xiển, la lớn lên:

- Thất Thất, đừng có đâm nữa...đừng có đâm nữa...

Thình lình, ngay lúc đó, vách tường phía sau vụt nứt ra, một cánh cửa bí mật đã mở, một bóng người lao tới chụp tay Chu Thất Thất...

Vương Lâm Hoa !

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng đứng dậy, nhưng đầu vẫn nặng như treo đá...

Ngon chũy thủ rơi xuống đất khua một tiếng khô khan. Chu Thất Thất vẫn lơ lơ lảo lảo, mặt cho gĩa gở tay và lấy thân nàng, nàng cũng không có một cử chỉ nào phản kháng.

Vương Lâm Hoa ngó Hùng Miêu Nhi mỉm cười:

- Các hạ ngủ ngon chứ?

Hùng Miêu Nhi quắc mắt quát:

- Ác tặc, buông nàng ra, ta không cho phép ngươi đụng đến nàng !

Vương Lâm Hoa cười:

- Vâng, tôi xin tuân mạng. Tại hạ không dám đụng đến nàng, tại hạ chỉ ôm nàng thôi...

Hắn nói là làm. Hắn bỗng xốc Chu Thất Thất bổng lên...

Hùng Miêu Nhi giận run, đôi mắt trợn gằn như rách khóc...

Nhưng đứng lên không vững, thì làm gì hắn được?

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Các hạ nhìn tôi chi thế? Giận à? Đừng giận chứ !

Hắn vuốt má Chu Thất Thất và cười cười nói tiếp:

- Đừng có giận tôi, các người nên giận Trầm Lăng mới phải...Các người lo cho hắn, nhưng hắn có lo cho các người đâu !

Hùng Miêu Nhi buột miệng kêu lên:

- Hắn...hắn chưa chết?

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Làm sao lại chết !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Hắn ở đâu?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Hắn tuy chưa chết, nhưng bây giờ các người thấy hắn thì e các người tức chết đấy !

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- ác tặc, đừng kiếm chuyện ! ...

Vương Lâm Hoa nói:

- Không tin à? Được, tại hạ sẽ đưa đi xem chơi !

Hắn vỗ tay:

- Đây đây, hãy đỡ Hùng đại hiệp đây.

Hai cô gái ăn mặc cực kỳ diêm dúa chạy vào đỡ lấy Hùng Miêu Nhi và cười khúc khích:

- Ái cha, nặng quá ! ...

Một cô gái khác nói:

- Vậy mới là...đại hán chứ ! ...

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Có thích đại hán ấy không? Thích thì hun hắn đi, hun mạnh mạnh, nhớ đừng cắn sứt mũi hắn nghe !

Hùng Miêu Nhi bị hai cô gái vừa lời vừa hun, khi ra khỏi hầm là mặt mũi hắn đã bê bết son phấn...

Hắn vừa giận vừa tức cười, nhưng cũng đành để cho chúng làm gì thì làm chứ chẳng biết làm sao...

Chu Thất Thất cũng bị Vương Lâm Hoa dìu ra, nàng nghe tin tức về Trầm Lăng, nàng không phản kháng gì cả cứ để cho Vương Lâm Hoa dìu đi...

Lên khỏi hầm là gặp một gian nhà nhỏ, gian nhà trống trơn không giường không ghế, trên tường có gắn bốn cái đầu người bằng cây nho nhỏ...

Vương Lâm Hoa cười:

- Thấy bốn cái đầu người bằng cây ấy không? Nắm nó mà xoay các người sẽ thấy bốn cái lỗ hồng, dòm ra sẽ thấy Trầm Lăng, hà hà ...Trầm Lăng...

Giọng cười của hắn nhỏ nhỏ bình thường, nhưng Hùng Miêu Nhi cảm thấy ghét cay ghét đắng...

Vương Lâm Hoa lại cười cười nói tiếp:

- Cứ thông thả mà xem, Trầm Lăng không thấy các người đâu mà ngại, vì phía vách ngoài này vẽ hình người, bốn cái lỗ này là bốn con mắt, các người dán mắt vào thì hai hình vẽ bên ngoài trông linh động lắm, chỉ tiếc các người không nhìn thấy được...

Hùng Miêu Nhi trề môi:

- Loại phòng này là "Xuân Cung" chứ có gì đâu mà lạ !

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Giỏi, Hùng huynh quả là thông minh. Vừa thấy là biết "Xuân Cung" nhưng đố biết Trầm Lăng đang làm gì trong Xuân cung ấy?

Chu Thất Thất giật run, nàng vùng phóng lại

Nhưng Vương Lâm Hoa đã nắm nàng, Chu Thất Thất rít lên:

- Người... người muốn ta xem...

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên là nên xem, nhưng mà khoan...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Người còn muốn gì?

Vương Lâm Hoa cười:

- Trầm huynh bây giờ đang thư thái lắm, các vị không nên làm kinh động... Tôi vì sự cần yên tĩnh của Trầm huynh nên phải đặc tội...

Hắn không nói hết, tay hắn đã lẹ như cắt đứt nhanh vào "á huyết" của Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi...

Không để ý đến tia mắt giận dữ của hai người, Vương Lâm Hoa thư thả vặn mấy cái đầu cây, quả nhiên trên tường lộ ra bốn cái lỗ nhỏ vừa vặn đôi mắt...

Hắn quay lại cười:

- Hai vị cứ tự nhiên xem, có tức chết cũng đừng phiền đến tại hạ nhé !

Hắn cười cười tránh đang ra, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất đặt đôi mắt vào lỗ vách...

Bên ngoài, một gian phòng trần thiết tuy không có gì sang trọng, nhưng cách sắp đặt thật là thoải mái, Trầm Lăng mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa đang ngồi dựa nghiêng nghiêng trên chiếc trường kỷ bọc nệm, tay nâng chén rượu trong dáng sắc cực kỳ thư thái...

Bên cạnh Trầm Lăng, một cô gái mặc áo lụa thật mỏng bó sát da đang cầm bầu rượu rót vào chén Trầm Lăng, mặt cô gái nghiêng nghiêng môi nàng nở nụ cười lơ lửng...

Chu Thất Thất cắn môi rướm máu, Hùng Miêu Nhi nghiêng răng kèn kẹt...

Trong lúc hai người lo sợ cho Trầm Lăng, đến nỗi Chu Thất Thất chút nữa đã quỵn sinh, thì Trầm Lăng lại ở đây thông dong uống rượu

Hai người khẻ liếc nhau, họ tức lắm nhưng không nói được vì đã bị điểm huyết, giá mà nói được có lẽ họ sẽ mắng Trầm Lăng như tát nước.

Chu Thất Thất nghĩ rằng Trầm Lăng là con quỷ háo sắc. Hùng Miêu Nhi cho rằng Trầm Lăng là con ma rượu, nhưng cho dù nghĩ bằng cách nào cả hai cùng có một kết luận là Trầm Lăng chỉ biết lo hưởng thụ cho sung sướng thân mình chứ không lo nghĩ đến sự an nguy của bạn...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất cũng giống như nhau, họ chỉ biết giận chứ không bao giờ chịu suy nghĩ thêm gì khác...

Càng giận càng tức thì lại càng dòm xem, và càng dòm xem chừng nào lại càng tức giận thêm chừng ấy...

Bên trong, cô gái vẫn tiếp tục rót, Trầm Lăng vẫn tiếp tục uống...

Cô gái rót xem chừng như đã mỏi tay, Trầm Lăng vẫn tự nhiên chưa thấy đáng ngại...

Cô gái thở ra:

- Trầm công tử tửu lượng quả cao !

Trầm Lăng cười gằn lại:

- Sao?

Cô gái nói:

- Tôi không hiểu tửu lượng của công tử luyện được bằng cách nào ! ...

Trầm Lăng cười:

- Bởi vì người ta luôn luôn muốn làm cho tôi say, cho nên tửu lượng tôi như thế.

Cô gái cười khúc khích:

- Một cô gái trẻ đẹp, người ta mới muốn phục rượu cho say, chứ công tử là đàn ông thì ai phục rượu làm chi?

Trầm Lăng cười lớn:

- Một cô gái trẻ đẹp, có cái nguy hiểm là dễ bị người rắp tâm phục rượu, nhưng một khi mà những cô gái đẹp đó rót rượu cho đàn ông thì lại càng nguy hiểm hơn nữa !

Cô gái cũng cười:

- Câu nói ấy đúng quá, một người đàn ông trước mặt một cô gái đẹp thì quả khó mà từ chối rượu !

Trầm Lăng gật gù:

- Vì lẽ ấy cho nên cứ rượu tới ly là tôi phải cạn chứ có bao giờ cự tuyệt !

Duôi mắt, vành môi của cô gái nghiêng nghiêng về Trầm Lăng một cách thật là lả lơi:

- Chỉ có điều rất tiếc là muốn cho công tử say là một việc không phải dễ...

Trầm Lăng hỏi lại:

- Như vậy thì làm cho cô say có lẽ dễ hơn?

Cô gái cắn môi cười nụ:

- Có một số cô gái say nhưng cũng giống như không say, và ngược lại có số tuy không uống được một giọt rượu nhưng lại cứ say khướt như thường...

Trầm Lăng cười:

- Hay, câu nói đó khá hay, chuyện của những cô gái thì có những cô gái mới hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng chẳng hay cô thuộc về loại nào?

Đôi mắt cô gái liếc Trầm Lăng y như muốn nhỏ ra thành nước, nàng cười và nói qua hơi thở nhẹ:

- Tôi ấy à? Tôi thì còn phải xem đối tượng là một người đàn ông như thế nào... Có lúc tôi say mà cũng như không, có lúc tôi không nghe hơi rượu nhưng lại rất đề mê tẩn mẩn... như bữa nay chẳng hạn...

Chu Thất Thất nghiêng răng, hơi thở nàng dồn dập như muốn phát điên...

Cô gái bên ngoài cắn môi, bên trong Chu Thất Thất cũng cắn môi, nhưng kẻ bên ngoài cắn môi vì đang nghe lòng rào rạt xuân tình, còn kẻ bên trong cắn môi vì lửa ghen đang đốt cháy tâm can...

Kể bên ngoài đôi mắt long lanh tràn tình, kể bên trong đôi mắt cũng long lanh...ngấn lệ...

Quả là một đôi mắt lẳng lơ, Chu Thất Thất tức vì không ra được để chính tay nàng móc đôi mắt...mắt dạy ấy !

Vóc thân dẻo quặt của cô gái sà lần lần vào lòng Trầm Lãng...

Chu Thất Thất hất ngược mớ tóc lòa xòa trước trán, như cố làm cho đôi mắt được sáng thêm, toàn thân nàng lẩy bẩy như dán dính vào vách ...Nàng nghe mặt nóng bừng bừng nhưng tay chân vùng lạnh ngắt...

Cô gái ngã hẳn vào lòng Trầm Lãng... Mà Trầm Lãng là một con người ...con người không có lương tâm, hẳn vẫn cứ cười...

Chu Thất Thất cắn môi nhắm mắt, nhưng rồi lại mở ra... mắt nàng xốn lăm rồi, nhưng không mở ra không được !

Rất may, giữa lúc nàng chực phát điên thì có cứu tinh...

Tiếng ngọc khua lên, một giọng người tiếp theo còn trong hơn tiếng ngọc và mùi hương, mùi hương như lan như huệ, nhưng hơn lan hơn huệ vì mùi hương ấy của con người ...Mùi vị và âm thanh đó báo trước một giai nhân xuất hiện...

Chưa kịp mừng thì Chu Thất Thất lại run lên, khi tưởng tượng đến con người mang theo âm thanh và mùi vị ấy...

Một cô gái ngã nơi mình Trầm Lãng, làm cho nàng phát điên rồi, thêm một giai nhân nữa thì có lẽ nàng chết mất !

Nhưng người con gái trong lòng Trầm Lãng vụt nhảy đứng lên ben bét ra xa y như con chuột đánh hơi con mèo... và một người xuất hiện:

Phải nói là một nàng tiên mới đúng...

Nàng mặc gì? đầu tóc cài ra sao? Theo sau nàng là ai? Điều đó Chu Thất Thất không thấy, Hùng Miêu Nhi cũng không thấy.

Mắt của họ đã bị dáng cách của nàng tiên ấy hút mất.

Nàng tiên có vẻ đẹp mê hồn ấy là Vương phu nhân, là mẹ của Vương Lâm Hoa...

Trầm Lãng vẫn ngồi dựa nghiêng nghiêng chứ không đứng dậy, hẳn chỉ khẽ vòng tay mỉm cười:

- Vương phu nhân...

Vương phu nhân cũng mỉm cười đáp lễ:

- Trầm công tử...

Y như bằng hữu lâu ngày không gặp, bộc lộ bằng ánh mắt nụ cười, mà cũng y như hai người mới tiếp kiến lần đầu vì vẻ khách sáo trong thái độ.

Vương phu nhân cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Trầm Lăng.

Hai người ngồi cạnh nhau ở một khoảng cách khá xa.

Chu Thất Thất thở phào nhẹ nhõm...

Cô gái khi nãy vẫn rót rượu cho Trầm Lăng, nhưng bây giờ thì sắc diện và cử chỉ của nàng hết sức là nghiêm chỉnh, lễ phép...

Trầm Lăng thì vẫn bưng chén nhưng miệng thì lại nói:

- Không dám, không dám !

Vương phu nhân cười:

- Trầm công tử giữ lễ làm gì với Nhiễm Hương...

Trầm Lăng nhún mắt:

- Nhiễm Hương... à, tên thật là đẹp ...Quả đúng như là chi lan nghi thất, đã thường gán gửi một tiên tử nhân gian như Vương phu nhân, thảo nào mà nàng chẳng "Nhiễm" lấy "Hương" !

Vương phu nhân cười:

- Trầm công tử quả là người giỏi về lý luận !

Nụ cười của bà ta thật tươi mà thái độ thì lại hết sức là trang trọng, nụ cười mê hồn lạc phách làm cho ai cũng muốn gần, thế nhưng bằng cách trang nghiêm lại dễ làm cho người khép nép ...

Bà ta lại mỉm cười, nụ cười mang theo ý nghĩa rất sâu:

- Nhưng cái con a đầu Nhiễm Hương thật cũng làm cho người ...Trầm công tử, có phải thế không?

Câu không chủ đề, nhưng Trầm Lăng vẫn cười và trả lời mau:

- Kề cận bên mình phụng thì đâu lại là gà ...Chỉ có điều khi Nhiễm Hương cầm bầu rót rượu tôi cảm thấy hơi sợ.

Vương phu nhân hỏi:

- Nhiễm Hương, vừa rồi người phục rượu Trầm công tử đấy à?

Nhiễm Hương cúi đầu vâng vâng tà áo, làm thinh...

Vương phu nhân liếc lại cau mày:

- Nhiễm Hương, người thừa biết ta sẽ cùng Trầm công tử gặp đại sự, sao người lại dấn phục rượu Trầm công tử thế? Nếu quả Trầm công tử say thật thì người liệu làm sao !

Nhiễm Hương vẫn cúi mặt...

Trầm Lăng nhúng mắt:

- Rõ ràng phu nhân bảo nàng làm thế, mà sao phu nhân lại mắng nàng?

Vương phu nhân bình thản mỉm cười:

- Thế à ?

Trầm Lăng cười:

- Nhưng nếu tại hạ có say, có lẽ nói chuyện sẽ hay hơn !

Vương phu nhân hỏi:

- Tại sao?

Trầm Lăng cười lớn:

- Tại vì tại hạ sẽ nói lời thật lòng, mà lời nói thật lòng thì hay mất lòng người nghe.

Vương phu nhân mỉm cười đáp:

- Trầm công tử quả là thông minh. Tôi muốn nhờ công tử một chuyện.

Trầm Lăng cười lớn:

- Nhưng, Vương công tử cũng là bậc kỳ tài trong thiên hạ, đâu có kém tại hạ? Huống chi còn có Vương phu nhân? Phu nhân định dùng tại hạ làm chuyện chi? Những chuyện tại hạ làm được thì Vương công tử cũng đều làm được.

Vương phu nhân cười:

- Lân Hoa thật cũng có chút thông minh, nhưng làm sao lại có thể so sánh với công tử trong muôn một ! Phương chi, chuyện này, hẳn lại không thể làm, càng không thể làm được !

Trầm Lăng hỏi:

- Chuyện chi?

Vương phu nhân hỏi lại:

- Tài năng của Khoái Lạc Vương có lẽ công tử biết chứ?

Trầm Lăng gật gù:

- Cũng có nghe đôi chút !

Vương phu nhân thở ra:

- Người ấy chẳng những gian xảo như hồ ly, ác độc như sài lang, mà võ công còn mạnh như hùm, đối phó với con người như thế, trí lực đều nan địch !

Trầm Lăng hỏi:

- Đã thế thì phu nhân bảo tại hạ phải làm sao?

Vương phu nhân cười:

- Trong thiên hạ cho dù tài giỏi đến đâu, không ai tránh khỏi một vài nhược điểm, Khoái Lạc Vương là người, cũng không thể thoát ra ngoài lệ đó. Chúng ta muốn thắng hắn thì cũng phải biết nhắm vào

Trầm Lăng cười:

- Hắn cũng có nhược điểm à?...

Vương phu nhân chận nói:

- Hắn có hai nhược điểm, một là xem tài như mạng, hai là ưa người nịnh bợ tăng bốc, cho nên không một người tài trí đến mà có thể bị hắn gạt bỏ cả.

Trầm Lăng cười:

- Đúng lắm, vì thế nên dưới trướng hắn luôn luôn có nhiều thực khách !

Vương phu nhân nói:

- Sự thật là thế ...Nhưng thực khách thủ hạ của hắn tuy nhiều, song không có một người nào chân chính và hào kiệt cả... Không có được một người nào như công tử cả.

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân muốn tại hạ đến làm thực khách dưới trướng hắn à?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Làm như thế tuy có giảm giá trị con người của công tử, tuy nhiên, nếu chúng ta muốn làm nên đại sự, vì muốn đạt cho kỳ được mục đích thì cũng không thể không dùng thủ đoạn...Công tử thấy thế có phải không?

Trầm Lăng cười lớn:

- Thì ra phu nhân muốn tại hạ đi làm gian tế bên cạnh Khoái Lạc Vương, nhưng theo tại hạ thấy thì chuyện như thế mà nếu để Vương công tử đi làm thì có lẽ hơn tại hạ nhiều !

Vương phu nhân cười:

- Chuyện này Lân Hoa không thể làm được.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao?

Vương phu nhân ngập ngừng:

- Bởi vì ...bởi vì...

Trầm Lăng cười chận:

- Bởi vì chuyện quá nguy hiểm?

Vương phu nhân thở ra:

- Công tử nói thế thì rõ ràng đã hiểu lầm lòng thành khẩn của tôi ...tại sao tôi lại muốn công tử đi vào hiểm địa? Nếu quả thật thế thì tôi thà để Lân Hoa làm chứ không để cho công tử làm đâu?

Trầm Lăng nhúng mắt:

- Thế à ?

Vương phu nhân nói:

- Chuyện này thì thật Lân Hoa cũng có thể làm được, cơ trí của nó tuy không bằng công tử, nhưng nó cũng có thể cố gắng, chỉ hiểm vì nó cũng có một nhược điểm...

Trầm Lăng hỏi:

- Sao gọi là nhược điểm?

Vương phu nhân nói:

- Nhược điểm đó là Khoái Lạc Vương nhận biết nó !

Trầm Lăng cau mặt:

- Nhận biết? Tại sao lại biết?

Vương phu nhân hỏi:

- Nguyên nhân đó công tử có thể không hỏi được chăng?

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng nói:

- Nhưng thuật dị dung của Vương công tử là có một không hai trong thiên hạ...

Vương phu nhân chận nói:

- Quả thật là lân Hoa cũng có chút tài đó ...Nhưng xin hỏi trăm công tử, nếu sau khi Vương lân Hoa đã dị dung rồi cùng ở chung với công tử suốt ngày, công tử có nhận ra được chăng?

Trầm Lăng cười:

- Nghĩa là phu nhân sợ Khoái Lạc Vương khám phá?

Vương phu nhân gật đầu:

- Vì lẽ đó mà lân Hoa không làm được ...Và nếu không có công tử thì thật khó có người thay thế nó...

Trầm Lăng cười:

- Nhưng môn hạ Khoái Lạc Vương có người lại biết mặt tại hạ !

Vương phu nhân hỏi:

- Ai?

Trầm Lăng nói:

- Kim Vô Vọng.

Vương phu nhân cười:

- Là bạn thâm giao thì làm sao Kim Vô Vọng lại có thể phá chuyện Trầm công tử?

Trầm Lăng gật gù:

- Thì ra phu nhân cũng biết nhiều việc ...Nhưng...

Vương phu nhân hỏi:

- Còn có người khác nữa, phải chăng?

Trầm Lăng nói:

- Quả thế, hãy còn "Tửu Bá" Hàn Linh và "Sắc Bá" Giang Tả Tư Đồ.

Vương phu nhân mỉm cười:

- Hai người ấy vĩnh viễn không gặp mặt Khoái Lạc Vương !

Trầm Lăng nhún mắt:

- Nghĩa là họ cũng như tại hạ, cũng lọt vào tay phu nhân !

Vương phu nhân cười:

- Nhưng công tử là thượng khách, còn bọn họ là tù nhân !

Trầm Lăng bật cười:

- Nhưng tại hạ còn khó hiểu.

Vương phu nhân hỏi:

- Công tử mà lại có chuyện khó hiểu?

Trầm Lăng nói:

- Phu nhân đã thừa biết Khoái Lạc Vương là kẻ địch của tại hạ, và tại hạ cũng có ý định hành động đối phó hẳn, thế thì cho dù phu nhân không nói, tại hạ vẫn làm. Điều đó phu nhân rõ lắm chứ?

Vương phu nhân gật đầu:

- Có, điều đó tôi có biết.

Trầm Lăng nói:

- Đã thế thì phu nhân cần chi phải phí hao tâm lực để làm cho tại hạ nghe theo phu nhân? Như thế thì việc làm đã hơi dư chăng?

Vương phu nhân cười:

- Không, bởi vì phương pháp đối phó với Khoái Lạc Vương có khác !

Trầm Lăng hỏi:

- Sao lại khác?

Vương phu nhân nói:

- Nếu tôi không mời công tử đến đây để cùng nhau lập nên minh ước, thì khi có cơ hội công tử nhất định sẽ đặt Khoái Lạc Vương vào tử địa, có phải thế không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Tự nhiên là thế. Phu nhân thì khác đi à?

Vương phu nhân nói:

- Tôi thì không phải với mục đích đưa hẳn vào chỗ chết ! ...

Tia mắt nụ cười tươi như hoa nở của Vương phu nhân vụt tắt ngang nhường chỗ cho một sắc diện lạnh băng băng ... Bà ta nhìn vào khoảng trống xa vời và nói thật chậm như từng tiếng một:

- Tôi muốn hẳn sống, tôi muốn cho hẳn trở mặt chứng kiến sự nghiệp của hẳn bị hủy diệt ...tôi muốn cho hẳn sống để chịu đựng...

Và bà ta vụt đập tay lên bàn thật mạnh:

- Tôi muốn hắc phải chịu đựng trong tình trạng dở sống dở chết. Hắc không thể chết một cách dễ dàng... Hắc phải sống mà chịu đựng ...Đâu có thể cho hắc phương tiện dễ quá như thế !

Nụ cười của Vương phu nhân tắt mất là không khí thoải mái trong phòng cũng tắt theo luôn... Bây giờ nơi đây chỉ còn thù hận, một sự thù hận rùng rợn hơn là chết chóc...

Trầm Lăng chợt hơi sững sốt ...

Bà ta và Khoái Lạc Vương có thù sâu gì như thế?

Thù hận thâm xương nhập cốt ấy do đâu mà có?

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, nụ cười tươi cố hữu mới trở lại nơi gương mặt tuyết trắng của người thiếu phụ. Bà ta chúm chím cười:

- Bây giờ thì Trầm công tử đã rõ cả rồi chứ?

Trầm Lăng nói:

- Nếu không rõ thì quá ngu đi sao !

Wương phu nhân nói:

- Nếu tôi có được một người như Trầm công tử bên cạnh Khoái Lạc Vương thì nhất cử nhất động của hắc sẽ không làm sao qua mắt tôi được...

Trầm Lăng nói tiếp theo:

- Và bất cứ một chuyện nào của hắc cũng bị chặn ngay từ trong trứng nước cho dù có thủ đoạn bằng trời, hắc cũng sẽ không bao giờ được thành công?

Wương phu nhân gật đầu thật đẹp:

- Đúng như thế !

Trầm Lăng cười:

- Có một đối thủ như Vương phu nhân, cuộc đời của Khoái Lạc Vương kể như tàn !

Wương phu nhân cười:

- Nhưng phải được sự thỏa thuận của Trầm công tử thì mới nên việc.

Tia mắt thu của bà ta lại chiếu thẳng vào mặt Trầm Lăng và giọng bà ta thật dịu:

- Không biết công tử có bằng lòng chăng?

Trầm Lăng mỉm cười vặn lại:

- Tại hạ cũng có thể không bằng lòng được nữa sao?

Vương phu nhân nói:

- Chỉ e rằng không nên như thế !

Trầm Lăng cười lớn:

- Không nên không bằng lòng, nghĩa là chỉ có một con đường...bằng lòng !

Vương phu nhân nâng chén mỉm cười:

- Đa tạ công tử, xin cho tiện thiếp kính công tử một chén để gọi là chúc trước sự thành công của chúng ta !

Hai người cùng ngó nhau cười...

Giọng cười của Vương phu nhân như ngọc khua mặt rót... giọng cười của Trầm Lăng cởi mở hả hê...

Nhưng người nghe? Hùng Miêu Nhi cảm thấy giọng cười của họ như dồn hơi cao hần vớ bụng, hần tức tối nghĩ rằng: Không ngờ tên Trầm Lăng lại yếu hèn như thế? Tại làm sao lại phải bằng lòng? Nó ăn thịt được sao mà sợ dữ thế?

Giá mà đổi lại là Hùng Miêu Nhi thì mục ta đừng có mong nói được nửa lời. Nhất định không một ai, không việc gì có thể ép buộc hần được !

Chu Thất Thất thì lại càng tức tối hơn nữa. Giá mà nói được, nàng sẽ mắng tạt vào mặt họ. Quả là cái con hồ ly cái, tuổi tác như thế mà lại xưng là "tiện thiếp" lại nói với Trầm Lăng bằng những tiếng "Chúng ta... chúng ta"...Xí thật là đồ mất dạy ! Đa mặt Vương phu nhân đã dày, thế mà mục ta lại còn dày hơn nữa ! Cũng may, Chu Thất Thất lại không thể chửi ra thành tiếng ! ...

Vương phu nhân nói mời một chén, nhưng lại cung luôn một hơi ba chén. Rượu đã làm cho da mặt bà ta thêm hồng nhuận, khóa mắt bà ta lại càng "mơ mộng" lên thêm...

Hùng Miêu Nhi khẽ gật gù...

Trầm Lăng làm như thế phải chăng là dụng kế thoát thân? Hần ra khỏi chỗ này thì ai còn có thể ràng buộc hần được?...Hùng Miêu Nhi nghĩ đến đó chợt bấm bụng cười thầm ...Không, mục này không thông minh như hần nghĩ từ trước đến nay đâu. Mục là một kẻ điên ! .. Vào lúc đó tiếng của Vương phu nhân cất lên làm cắt dòng suy nghĩ của hần.

- Tửu lượng của tiện thiếp tuy kém, nhưng hôm nay có thể cùng uống với công tử suốt ba ngày..Sau ba ngày, tiện thiếp lại sẽ thêm một tuần rượu chót để tiễn hành !

Trầm Lăng nhúng mắt:

- Tiến hành?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Tiệp thiếp bây giờ đã nhìn thấy trước ba ngày sau đây công tử sẽ tách mình ra biên giới để làm một công việc kinh thiên động địa, cho nên trong ba ngày này, tiệp thiếp sẽ làm cái công việc tổ lòng lưu luyến ấy mà !

Rượu tuy đượm mạnh chất men say, nhưng ánh mắt của Vương phu nhân bây giờ lại dễ say gấp mười lần rượu mạnh... Và Trầm Lăng, tuy vẫn nhìn ngay vào đôi mắt ấy, nhưng tựa hồ không thấy "lời trong mắt ấy"...

Hắn chỉ mỉm cười:

- Tại hạ cứ như thế này rồi đi à?

Vương phu nhân gật nhẹ :

- Tự nhiên là như thế. Và tiệp thiếp đã vì công tử mà sắp sửa hành trang.

Trầm Lăng vẫn bằng một giọng lơ lơ:

- Tại hạ vốn không biết hành tung của Khoái Lạc Vương...

Vương phu nhân cười:

- Công tử không phải nhọc tâm lo lắng, tự nhiên tiệp thiếp có cách làm cho công tử gặp Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng vẫn ngơ ngơ:

- Cách nào?

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Công tử sao lại cố đóng kịch ngớ ngẩn làm chi thế?

Trầm Lăng cười:

- Bảo tại hạ đóng kịch thông minh thì còn có lý, chứ sao lại đóng kịch ngớ ngẩn !

Vương phu nhân nói:

- Một nhân vật như công tử mà lại là người mới trong chốn giang hồ, Khoái Lạc Vương mà được công tử thì há chẳng cảm thấy là được ngọc quý hay sao? Hắn làm sao lại để cho công tử bỏ đi chứ?

Trầm Lăng cười:

- Nghĩa là Khoái Lạc Vương sẽ lôi kéo tại hạ cho kỳ được?

Vương phu nhân cũng cười:

- Tự nhiên, kẻ nào muốn thành đại sự, đều không thể để vượt mất công tử?...Khoái Lạc Vương mà buông rơi công tử thì hẳn sẽ không phải là Khoái Lạc Vương !

Trầm Lăng chớp mắt:

- Rồi sau đó?

Vương phu nhân nói:

- Sau đó công tử sẽ thành tâm phúc của Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng cười:

- Cái đó thì không chắc, bởi vì nếu hẳn không tín nhiệm tại hạ thì sao?

Vương phu nhân nghiêng mắt:

- Người như công tử mà lại không biết làm sao cho hẳn tín nhiệm sao? Phóng một mũi sắt nhọn vào túi vải, thì túi vải nào không lủng !

Trầm Lăng cười lớn:

- Phu nhân muốn cho tại hạ đóng thêm một màn kịch tự kiêu tự đắc đấy à?

Vương phu nhân cười:

- Không cần đóng kịch, công tử cũng đã hơn người rồi !

Trầm Lăng gật gật:

- Hay quá, bây giờ thì phu nhân chỉ còn một việc chưa nói mà thôi !

Vương phu nhân chớp chớp mắt:

- Chuyện chi thế?

Trầm Lăng cười:

- Chuyện đó là cách nào để cho tại hạ rời khỏi nơi này? Làm sao cho tại hạ một mình nơi biên giới mà vẫn phải tuân theo sự sai sử của phu nhân? Làm sao cho tại hạ không phản bội?

Vương phu nhân nheo mắt vặn lại:

- Thế công tử đoán thử xem?

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ tuy không chuyên về độc chất, nhưng có nghe rằng trên đời này có thứ thuốc độc mà độc chất phát tác rất chậm, tùy theo định kỳ của người hạ độc đến ngày đó, trừ phi được thuốc giải của chính người hạ độc, nếu không thì phải

chết. Thứ độc dược này giống y như loại sâu độc mà những người con gái xứ Miêu Cương thường dùng...

Trầm Lăng mỉm cười nói tiếp:

- Thứ thuốc độc hại đó không chừng bây giờ đã ở trong bụng của tạ hạ rồi !

Vương phu nhân nói:

- Công tử là một đương kim quốc sĩ, tiện thiếp đâu lại dùng thủ đoạn đó để đối phó với công tử. Nếu tiện thiếp làm thế thì chẳng những khinh công tử, mà lại còn khinh cả chính mình nữa !

Trầm Lăng cười:

- Hay lắm, trên đời này thật chỉ có một vi tiên tử mà thôi...tạ hạ xin có lời cảm tạ !

Vương phu nhân cười:

- Vậy công tử đoán qua lý do khác đi !

Trầm Lăng nói:

- Phu nhân tuy không cùng đi với tạ hạ ra biên giới, nhưng rất có thể sẽ cho người theo sát bên để giám thị tạ hạ...

Bằng một giọng cười như tiếng ngọc khua, Vương phu nhân ngắt lời:

- Không cần, khỏi phải bàn phương pháp ấy hay hay dở, chỉ nên biết rằng một người như công tử thì không ai có thể làm nổi cái công việc giám thị, tiện thiếp tuy không khôn, nhưng cũng không đến nỗi làm một chuyện quá ngu như thế !

Trầm Lăng hỏi:

- Như vậy không lẽ phu nhân sẽ buộc tạ hạ thể độc?

Vương phu nhân lại cười:

- Trên đời cái điều không nên tin hơn hết là lời thề của người đàn ông đối với người đàn bà. Nếu có cô gái ngây thơ nào đi tin lời thề của đàn ông, thì cô gái ấy sẽ phải ân hận suốt đời !

Trầm Lăng vỗ tay cười lớn:

- Phu nhân đã từng bị ân hận rồi à?

Vương phu nhân mỉm cười và ngó Trầm Lăng một cái thật dài:

- Công tử xem dáng sắc của tôi hiện tại có phải là kẻ mang ân hận sao?

Trầm Lăng cười:

- Đúng, thường thường người nào làm cho kẻ khác thương tâm, thì người đó không bao giờ thương tâm cả !

Hai người lại cười, giọng cười thật là cởi mở...

Hùng Miêu Nhi đứng bên trong nhãn mặt: Cái tên Trầm Lăng thật là có lúc lại chẳng ra gì... Trong hoàn cảnh này mà hắn lại có thể cười như thế ấy... Và điều tệ hơn hết là người ta đối phó với mình như thế nào lại cũng chẳng đoán ra !

Trong bụng thì cự nự vùng vằng như thế, nhưng thật ra thì Hùng Miêu Nhi cũng chưa nghĩ ra cái mục hồ ly này sẽ làm sao để khống chế cho được Trầm Lăng...

Chu Thất Thất càng cắn môi thật mạnh...

Câu nói của Trầm Lăng làm cho nàng thấm thía: "kẻ nào làm cho kẻ khác thương tâm, thì kẻ ấy không bao giờ thương tâm cả" ? Phải rồi hắn là con người như thế mà...Hắn không hiểu hắn thì ai hiểu hắn...

Nhưng cũng như Hùng Miêu Nhi, nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng thực ra thì nàng cũng chưa hiểu Trầm Lăng là con người như thế nào cả ! ...

- - - Vietkiem.com - - -